

Sygn. akt I PK 322/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa M.J.
przeciwko J.Z. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą [...] "J." w S.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 lipca 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu - Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt V Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 października 2015 r. w sprawie przeciwko J.Z. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą [...] „J.” w S. o wynagrodzenie.

Sąd Rejonowy oddalił powództwo M.J. o zasądzenie kwoty 5.126,80 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za listopad i grudzień 2013 r. oraz wynagrodzenia za okres od 1 do 22 stycznia 2014 r. oraz o zasądzenie kwoty 9.884,16 zł tytułem ryczałtu za noclegi za okres od listopada 2013 r. do 4 grudnia 2013 r., od 9 do 23 grudnia 2013 r., oraz od 7 do 31 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy wskazał, iż pozwany pracodawca zaspokoił wszystkie świadczenia dochodzone przez powoda, albowiem w pełni znalazły one pokrycie w kwotach wypłaconych powodowi w

dniach: 4 listopada 2013 r., 9 grudnia 2013 r., 23 grudnia 2013 r., 7 stycznia 2014 r. oraz 31 stycznia 2014 r. wynoszących łącznie 22.897,77 zł netto, co stanowi 32.386,00 zł brutto. W ocenie Sądu Rejonowego wypłacona kwota przewyższa wartość należności powoda z tytułu wynagrodzenia za pracę; w tym również wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w listopadzie i grudniu 2013 r. oraz styczniu 2014 r. a także z tytułu diet i ryczałtów za noclegi, których wysokość zamyka się w kwocie: 27.934,57 zł brutto. W powyższej mierze Sąd oparł się na opinii biegłej z zakresu księgowości, wskazując, że kwoty uwzględnione przez biegłą przy sporządzaniu opinii są *de facto* niesporne, albowiem powód przyznał, że przedmiotowe należności zostały mu wypłacone i dowodzi tego treść jego zeznań złożonych na rozprawie w dniu 27 września 2015 r. Zdaniem Sądu pierwszej instancji powód nie wykazał, aby otrzymane kwoty przeznaczył na zakup paliwa, czy uiszczanie opłat za autostrady, albowiem na tę okoliczność nie przedstawił żadnych dowodów, poza swoimi zeznaniami, które w ocenie Sądu nie zasługiwały na wiarę. Powód dysponował kartami płatniczymi przeznaczonymi do uiszczania opłat za paliwo oraz autostrady, co oznacza, że nie było potrzeby, aby z otrzymanych kwot czynił wydatki na pokrycie opłat za paliwo oraz autostrady skoro dysponował odrębnymi środkami przeznaczonymi na ten cel.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustalenia stanu faktycznego sprawy. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjął jako własne oraz podzielił argumentację dotyczącą braku podstaw do uwzględnienia powództwa. Sąd drugiej instancji w toku postępowania apelacyjnego dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego z zakresu księgowości. Strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 31 maja 2016 r. zawarła zarzuty pod adresem wymienionej opinii uzupełniającej z wnioskiem o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego na okoliczności wskazane w przedmiotowym piśmie procesowym, jednakże Sąd Okręgowy oddalił powyższy wniosek uznając go za spóźniony na tym etapie postępowania. Wniosek ten mógł zostać bowiem zgłoszony przed Sądem pierwszej instancji, czego powód nie uczynił. Nadto opinia biegłego pozwoliła, zdaniem Sądu, na poczynienie wiążących ustaleń, opiera się bowiem na prawidłowej analizie zgromadzonego materiału dowodowego, poczynionej zgodnie z właściwymi wskazówkami Sądu Rejonowego. Uwzględniając

zarówno ustalenia stanu faktycznego dokonane przed Sądem Rejonowym, jak również treść opinii uzupełniającej przeprowadzonej w toku postępowania apelacyjnego, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów strony powodowej.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu przepisów procesowych, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c.

Zdaniem skarżącego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia fakt, iż jest ona oczywiście zasadna, przede wszystkim wobec rażącego uchybienia przepisom postępowania, na skutek oddalenia przez Sąd Okręgowy wniosku dowodowego pełnomocnika powoda, i powoływanie się w tym zakresie przez Sąd Okręgowy na to, iż wniosek dowodowy jest spóźniony, w sytuacji gdy powód był reprezentowany na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji przez innego pełnomocnika, a wniosek dowodowy dotyczący wydania opinii uzupełniającej przez biegłą, która wydawała opinię w niniejszej sprawie był w pełni uzasadniony, i zmierzał do wyjaśnienia wszystkich wątpliwości dotyczących stanu faktycznego, który był kwestionowany przez obie strony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie dostarcza powodów uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Chybiony jest zarzut oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Chodzi o taką sytuację, gdy nie tylko zgłoszony zarzut jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje jaskrawą wadliwość

zaskarżonego orzeczenia. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, LEX nr 2057365). W rozpoznawanej sprawie żadna taka okoliczność nie miała miejsca, a zatem w świetle postawionych zarzutów nie można mówić o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna przysługuje od wyroku Sądu drugiej instancji, a zatem może być oparta wyłącznie na podstawie naruszenia prawa materialnego lub procesowego przez sąd odwoławczy. Przepisy art. 227 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c., są tymczasem adresowane do Sądu pierwszej instancji, wobec czego nie może ich naruszyć Sąd drugiej instancji, a tym samym nie mogą stanowić usprawiedliwionej podstawy skargi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 260/07, LEX nr 511679; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2015 r., II UK 105/14, LEX nr 1659235). Oparcie skargi kasacyjnej na tych przepisach wymaga odpowiedniego uzupełnienia konstrukcji zarzutu naruszenia przepisów postępowania w taki sposób, aby odnieść go do postępowania przed sądem drugiej instancji, czego skarżący jednak nie uczynił. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje zaś skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a w granicach zaskarżenia bierze pod rozważę z urzędu jedynie nieważność postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2016 r., II PK 242/15, LEX nr 2202494). Skoro naruszenie art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy skargi kasacyjnej, to tym bardziej nie może być przesłanką przyjęcia jej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I UK 382/11, LEX nr 1215133).

Ponadto dowód z opinii biegłych ma szczególny charakter, gdyż korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.). Z tego względu nie mają do niego zastosowania wszystkie zasady dotyczące postępowania dowodowego, w tym art. 217 k.p.c. W świetle bowiem art. 286 k.p.c., sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona do sprawy zawiera istotne braki, sprzeczności, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14, LEX nr 1771399).

Wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2015 r., I UK 212/14, Legalis nr 1186765). Skoro w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, nie mogą one zatem przemawiać również za oczywistą zasadnością skargi. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu a późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniem wynikającym z tego przepisu, a także wobec związania ustaleniami stanu faktycznego, na którym oparto zaskarżony wyrok (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2014 r., II UK 20/14, Legalis nr 1385231; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2014 r., I PK 246/13, Legalis nr 1169331).

Sumą przedstawionych rozważań jest konkluzja o nie wystąpieniu przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Analiza akt i środka zaskarżenia nie upoważnia również do twierdzenia, że w sprawie występuje istotnie zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie czy doszło do nieważności postępowania.

Nie znajdując podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.